

פח א מיי פ"ב מהל' ע"ו
הל' טו סמג לאוין סב:
פ"ב ב מיי פ"ה מהל'
מזרות הל' י סמג לאוין
כב:

צ ג מיי פ"ב מהל' ע"ו
הל' טו סמג לאוין סב:
צ"ד א מיי שם סמג שם
טו"ש ע"ד ס' קפ
סעיף ט:

צ"ב ה ו מיי פ"ט מהל'
שבת הל' ט סמג לאוין
ס' טו"ש ע"ד ס' שמ
סעיף א:

צ"ג ז מיי פ"ב מהל' ע"ו
הל' י סמג לאוין ס
טו"ש ע"ד ס' טו"ש ע"ד ס'
קפ"ד סעיף ו:

צ"ד ח מיי שם הל' א סמג
לאוין נא טו"ש ע"ד י"ד
ס' קפ"ד סעיף א:

צ"ה ט טו"ש ע"ד ס' שם
סעיף ד:

צ"ז ב מיי שם הל' יב
טו"ש ע"ד ס' קפ
סעיף ח:

הגהות וצינונים

[א] גיר' ר"ף ר"א בן
שמוען (גליין): [ב] ע"י
באשרי (גליין) ובהערות
וצינונים שם, ועיין ערוך
לנר ד"ה בגמרא וחד
אומר, וע"ע גירסת
המהרש"א: [ג] צ"ל
שיער, וכן צ"ל בסמוך
(יד קטנה ל"ח גט,
רש"י): [ד] צ"ל גט,
(גליין): [ה] צ"ל לבנות
מתוך [שחורות]
(גליין):

תורה אור השלם
א) לא יהיה כלי נְגָר על
אשה ולא יִלְבַּשׁ גָּבַר
שְׂמֹלֶת אִשָּׁה פִּי תוֹעֵבֶת
וְיִאֲלֹהֶיךָ כָּל עֲשֵׂה
אֲלֵה: (דברים כב, ה)
ב) וְשָׂרֵט לְנֶפֶשׁ לֹא
תִתְּנוּ בְּבָשָׂרְכֶם וּכְתֹבֶת
קַעֲקַע לֹא תִתְּנוּ בְּכֶם
אֲנִי יְיָ: (ויקרא יב, כח)

כ:

אלו הן הלוקין

פרק שלישי

מכות

א) קדושין ע"ו: נזיר לח:
מג. מולין פ"ב: [לקמן
כ"א]. [ב] צ"ק פ"ו.
ג) נגעים פ"ו מ"ב,
ד) שבת ל"ד: ה) [שם
ומוספתא דשבת פ"י
ע"ש]. ו) [סנהדרין
פטו: ז]. [לעיל ד: וס"ג].
ז) לעיל י"ד. ח) כתובות
ל"ג. ט) שבת ע"ג ע"ב.

הגהות הב"ח

א) גמרא כנאזי כמה
שיעור קרחה רשב"א
אומר כגריס אחרים
אומרים: (ב) שם על כל
אחד ואחד מ"ל לפש:
ג) תופ' ד"ה לא לריכא
וכו' דגלי קרא דחייב אכל
קרחה וקרחה דקרחות
מחלקות כמו גופים
מוחלקין: (ד) בא"ד
לוקמי בקורח צידו וכו'
ו"ל דלא מיתוקמא ליה
בקורח צידו שיעור ה'
קרחות צנת אחת משום
דהקורח צידו קרחה
נמקום אחד והכל ביחד
כלי הפסק שיעור צינתיים
כה"ג כ"ל זאת ו'
נמחק: (ה) בא"ד ומיהו
הא ניחא למאי דגרסינן
צנת אחת:

ליקוטי רש"י

נזיר שהיה שותה
וכו'. וכל הני חייב
במלקות קמיירי [קדושין
ע"ו]: הנוטל מלא' פי
הזוג. מלא' ראש
המספרים: חייב. שנת
לרצון כלי לר' אליעזר אף
ציל וזהו שיעורו [שבת
צ"ד]: והתניא. צדיק
בנייתא בספסא ולקחה
שהייתה תורה לא תשימו
קרחה (דברים יד) שמים
היו קרחה מכלל דפי הזוג
לאו צ' שערות מינה.
תניא נמי הכי. כרז
יהודה דלמא שמים. רבי
אליעזר אומר. צנת
הוא חייב ולא צנינן מלא'
פי הזוג. שמואל אשה.
ודרן הגסים להקפיד על
כך ולהתנאות [שבת צ"ד].
תמריס הנמונים צכורה
[סנהדרין פ"ט]: ו"א
י"ב ש גבר שמואל
אשה. לילך לישב צין
הגסים. דבר אחר שלא
יטיר שער הערוה ושער
של צית השמי [דברים כב,
ח]. שלא יתקן איש
בתיקוני אשה דהכי
מתרגמינן ליה שלא יחול
ושלא יפרקס צנדי
צנעונים של אשה [נזיר
ט].

ה"ג א"א בחדא התראה. ולא גרסינן צנת אחת אלא דאחרו ציה
חדא התראה ואמתא איבו וקרתא צוה אחר זה מי מייחייב והתנן כו'
אינו חייב אלא אחת והאיל ולא אחרו צו אלא חדא התראה ואל"ג
דשתייתו צוה אחר זה היא דשתייה צנת אחת כל היום ליכא: א"א

תשתה א"ל תשתה. מתרין צו לכל
שתייה ושתייה: נשא. פירוש סס
שמעיר את השיער והסך ממנו אינו
לומח שיער צנפיו: ואותביניהו בבת
אחת. צה' מקומות דהוו להו ה'
קריתות וצחלא התראה לכיון דצנת

אחת קא עציז מאי חזית דחיללא
התראה אהאי אצבע טפי מהאי
והתראת ספק לא מייחשבא דהתראה
אכולהו אצבעות שדיא ומנחא ולא לתר
מתצנר לו אס חושש להתראתו או

לא: שיראה מראשו. שיראה מצער
הראש ערוס: אומר רב יהודה בר
חביבא פליגי בה תלתא תנאי. איכא
דמפיק שתי שערות ומעיל כעדשה:
וסימוך. דלא תימא מפיק כגריס

ומעיל כעדשה משנה זו צהרת כגריס
וממיה כעדשה דהכא נמי צשעורי
קרחה איכא כגריס וכעדשה ומתמא
ידעינן דלא אפיקנא אלא שתי שערות
דיראה מראשו לא הוו לריכיס לאפקוי

דשוה הוא לדברי כולם דאין זה שיעור
קצוב: הכי גרסינן תנא הנוטל מלא'
פי הזוג בשבת. ולא גרסינן תניא:
פי הזוג. חודן של מספרים: אימא
וכן לקרחה שתיים. ולפרושי אחת:

במלקט. שערות לצנות מתוך שחורות
דכיון דאדם מקפיד על שער לכן
אחד שצין שערותיו שחורות כדי שלא
יראה זקן אמרינן לכשהוא מלקט

אוחו מצין השחורות מלאכה תשובה
היא לו ומייב משום גוון כיון דחייב
לגזוזה זו. שחורות מתוך לצנות לא
גרסינן: אף בחול אסור. שמתנאה

עלמנו צנוי אשה: ואיזהו סוף
ראשו. צאזיה ענין יהא מקיף סוף
הראש שיהא חייב צבל תקיפו:
המשוה צדעיו לאחורי אזנו ולפדחתו.

אחורי אזנו אין שיער כלום וכן
צמלחו אין שיער כלום אצל צלדעיו
שצאמצע יש שיער ואם הוא משוה
ונוטל כל השיער שצלדעיו למדת

אחורי אזנו ופדחתו זהו מקיף סוף
הראש: דאכיל תמרי בארבילא.
האוכל תמריס צכורה יהא לוקה
צתמיה כלומר ניקף מה פשע שהוא

לוקה לאו שאין צו מעשה הוא ולא
לילקי: דאמר לך מני. השואל לך כמאן
קאמרת ניקף לוקה אימא ליה ר' יהודה
היא דאמר לעיל (ד' טו.). לאו שאין
צו מעשה לוקין והיינו לאו שאין צו מעשה

דניקף הוא דקא עבר אלאו דלא תקיפו
דשמעינן לקרא הכי לא תקיפו לא תניחו להקיף דמניח להקיף כמקיף
א"ע מדאפקיה צלשון רציס דכתיב לא תקיפו משמע דאתרי קא מזהר
רמתנא ניקף ומקיף: רבא אמר. לא צריכת לאוקומי כר' יהודה הך
צרייתא דתני תנא קמיה דרז חסדא דקיימא צמקיף את עלמנו וקמ"ל דחייב תרתי משום מקיף ומשום ניקף דסד"ל לא לילקי אלא חדא קמ"ל:
ודברי הב"ב. דלא צריך לתרוצי ר' יהודה היא: מסייע. מומין השערות למקיף: שיבולת זקן. כולהו חמש פאות דקא חשיב צמתניתין צכלל
שיבולת הס: ת"פ ושרט. דמצי למיכתב לנפש לא תשרטו צמקוס ושרט לנפש לא תתנו לשון אחר ת"ל ושרט מריציא דוי"ו: ר' יוסי
אומר בו. ר' יוסי מוסקיף חויב: הא אפיקתיה לבייתו שנפ"ל. והא ודאי ר' יוסי לא פליג צההיא דהיאך יהא מוציא הפסוק מידי פשוטו:

לא צריכא שסך ה' אצבעותיו נשא. ומימה אכתי מאי תירך
כיון דליכא אלא חדא התראה אמאי מחייב ה' ואי משום
דעשה צנת אחת מה צכך כיון דחד לאו איכא וכי אדם אוכל צ'
זיתי חלב צנת אחת וצחלא התראה מי מחייב שתי מלקיות משום

דהויא ליה התראה אכל חדא וחדא
ויש לומר דשאי הכא דגלי קרא (א) אכל
קרחה וקרחה דקרחות מחלקות כגון
גופים מוחלקין^א מיהו קשה למה הולך
לפרש צקרחה דעל ידי נשא לוקמי

(ד) צקרחה צידו שיעור ה' קרחות צנת
אחת ומ"מ לא קשה מהא דנזיר
שותה כו' דשאי הכא דגלי קרא
דקרחות מחלקות כמו גופים מוחלקין

ויש לומר דלא מתוקמא ליה צקרחה
וקרח צידו צנת אחת משום דקרחה
צידו קרחה צמקוס אחד והכל אחד
צלי הפסק שיעור^ב צינתיים וכה"ג

חשיב הכל קרחה אחת ואין כאן על
כל קרחה וקרחה להכי מוקי לה צה'
אצבעותיו צנשא ואותביניהו צנת
אחת ופי' צה' מקומות רחוקים קלת

זה מזה שיש הפסק שיעור צין קרחה
לקרחה וקרינן ציה על כל קרחה
וקרחה ואם תאמר סוף סוף לוקמה
אפילו צוה אחר זה וצתמשה מקומות

רחוקים קלת כדפי' ומיתוקס
שפיר גם צקורח ומולט צידו צלא
נשא וצחלא התראה משום דגלי קרא
דקרחות מחלקות ומתוך פי' הקונט'

אקרחה קמיימת שהיתה צידו צתוך
כדי לצבור להתראה דלאינן קרחות
לא מייחייב משום דאינן צתוך כדי
לצבור להתראה ומצי למימר אישתלמי^ט

וקשה כיון דהתחיל לעצור תוך כדי
לצבור להתראה לא מצי למימר
אישתלמי כדמוכח פרק י' יוחסין
(קדושין ד' עו: ושם) גצי ה'^ז אלמנות

צוה אחר זה דמחייב אכל חדא וחדא
ואפי' צחד התראה משום דגופים
מוחלקים אע"ג דליכא צתוך כדי צבור
כ"א צאלמנה קמיימת לכך נראה

דאין הכי נמי הוה מצי לאוקומי צוה
אחר זה כדפי' אלא נקט צנת
אחת לצותא דאפילו צאות' דהוה
קשה ליה מייחייב ומתוקמא שפיר כך

פירש צשיטה ומיהו (ה) ניחא לפירוש
דגרסינן צנת אחת וכו' אצל לגירסא
ראשונה דגרס אלא צחלא התראה
פירוש ומשום קרחה זה אחר זה מאי

איכא למימר וי"ל דמ"מ קאמר צנת
אחת לצותא טפי דאפי' צנת אחת
משכחת לה צתמשה מקומות מוחלקין
צהפסק שיעור כגון דסך אצבעותיו
צנשא וכל שכן צוה אחר זה דמיתוקמא
צה' מקומות אפי' צקורח צידו:
במלקט (שחורות מתוך לבנות^ט) שהוא חייב. פרש"ס דלחא
דוקא כר' יהודה דלמא מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה:
על